

ЛЮДИНА І ЇЇ СПРАВА

КРАСА ДУШІ, КРАСА ЛЮБОВІ-НАЙВИЩА НА ЗЕМЛІ КРАСА

Педагогічна нива – нива безкорисливого, самобутнього, щирого служіння Батьківщині. Адже немає нічого прекраснішого, ніж зростити для неї справжню Людину, дати їй крила й відправити в політ. І гідні цього поприща лише ті, чий серця наповнені любов'ю до дітей. Серед них – Світлана Дмитрівна ДУДКО – учитель, про якого мріють діти й дорослі.

Високу оцінку вона заслужила, віддавши більше 40 років життя нелегкій праці, рік за роком шліфуючи свою педагогічну майстерність.

Світлана Дмитрівна й нині чудово трудиться в педагогічних колективах Західноукраїнського коледжу "Полісся" і навчально-виховного комплексу "економіко-гуманітарний ліцей". Вона завжди радо спілкується не лише з учнями, студентами, колегами, а й своїми колишніми учнями, а нині – педагогами й лікарями, фінансистами й будівельниками, військовими й інженерами. Завжди заглиблюється в роботу, досягає поставленої мети. Витоки цієї неординарної особистості починаються з морозного грудневого дня 1947 року. Народилася вона в сім'ї Дмитра Овсійовича і Марфи Терентівни Прудникових, які дали їй чудове ім'я – Світлана – символ світла і сили. Тоді в майбутньому взяла на себе важку ношу педагога.

Її дитинство, як у всіх дітей післявоєнного лихоліття, не було легким. Але дівчина росла спостережливою, працюючою дитиною, якій хотілося все знати, яка жадібно всмоктувала в себе

краще, що може бути в людині: доброту, щедрість, невичерпне життєлюбство, проникливість, розум.

Фах вчителя іноземної мови вибрала тому, що відчувала внутрішню потребу збагатити свою душу і розум кращими літературними зразками світу і донести велич мови Шекспіра і Байрона до дитячих душ, бо улюбленим захопленням всього життя була і є книга. Будучи студенткою Київського державного педагогічного інституту іноземних мов, своїм розумом, старанням, наполегливістю відразу завоювала любов і повагу однокурсників і викладачів, які відчули в ній глибину й

цілісність натури. Кожна хвилинка її молодих років була яскравою, красивою і неповторною. Вона стала організатором студентських починань – інтелектуальних конкурсів, спортивних змагань, дозвілевих програм – людиною, яка не боялася взяти на себе тягар відповідальності. По закінченню третього курсу виїшла заміж і повернулася в рідну восьмирічну (білу) школу, але вже як вчитель англійської мови, де й працювала 9 років. Далі продовжувала свою діяльність в середній школі № 2, вдосконалюючи педагогічну майстерність і як вчитель англійської мови, і як керівник школи передового педагогічного досвіду вчителів іноземної мови району. Пізніше обіймала посаду завідувачою методичним кабінетом райво. Колеги раділи їй призначенню на таку посаду, бо вона була тоді однією з тих, на чий плечі трималося життя вчителів іноземних мов району. "Ми пишалися тим, що вона висококультурна, педагогічно грамотна, толерантна людина, і намагалися брати з неї приклад", – так стверджують вчителі іноземних мов, які працювали з нею: Казимира Антонівна Оніщенко, Олександра Степанівна Семенович, Неля Федорівна Мазурок, Марія Антонівна Гарват, Василь Євменович Кирильчук та інші.

Працюючи в районній раді та районній держадміністрації, не забувала про своє вчительське покликання, мала кілька годин англійської мови в загальноосвітньому ліцеї. І завжди знаходила хвилину-дві, щоб поспілкуватися з молодими вчителями, дати їм пораду, підслухувати, обговорити новини педагогічної науки, розповісти про досягнення і пустощі своїх дітей та онуків. Навіть на пенсії не залишилася байдужою до школи, а продовжувала працювати і спочатку в гімназії, потім – в ліцеї і Західноукраїнському коледжі.

Вона й понині підтримує тісні зв'язки зі своїми колишніми учнями, а тепер з кваліфікованими фахівцями своєї справи

О. Бобровим, С. Богдановою, З. Євтушок, І. Іванюком, Л. Захарчук, Г. Коваль, Л. Корицькою, Т. Черниш, Т. Ціпан та ін.

Гордиться Світлана Дмитрівна також своїми учнями, які, як і вона, вирішили стати вчителями іноземних мов, і нині працюють в школах і вузах, в освітянських установах і організаціях: Т. Ціпан, С. Цимбал, Н. Боймиструк, Т. Лазарець, В. Савчуком, Л. Савчук, В. Лесенчуком, Л. Протасевич, О. Мосійчук, Л. Мотруніч, Н. Федорчук, Н. Панченко, М. Кондратюк, Т. Шнайдер, С. Ярмольчук, В. Ємельяновію, Д. Ящук, Н. Шнайдер.

Її колишні й нинішні учні та студенти завжди ставилися і ставляться до Світлани Дмитрівни з великою пошаною. Вона приваблива, проста, доброзичлива, тактовна, врівноважена, духовно багата, самодостатня людина, наділена широкою ерудицією, творчо підходить до реалізації змісту освіти, має високий рівень професіоналізму, в своїй практичній діяльності використовує репродуктивну дослідницьку, наукову та творчу методику викладання, а також сучасні досягнення педагогіки і психології. Вона – справжній Учитель і по праву носить звання старшого вчителя, людина, яка гідна поваги, наслідування, розуміє школу як майстерню, де формується думка підростаючого покоління і шліфується педагогічна майстерність. "Учень, – говорить Світлана Дмитрівна, – ніколи не перевершить учителя, якщо бачить у ньому лише зразок, а не суперника. Тому я намагаюся, щоб ми були суперниками, щоб завдяки їхньому розуму, творчості, цілеспрямованості міцніла наша держава. І коли наші учні розуміють, що освіта – це скарб – значить, ми досягаємо своєї мети". Дійсно, своєї педагогічної мети вона досягла повністю. У неї багато послідовників, однодумців, суперників в доброму значенні цього слова, що допомагає їй триматися, бути в курсі педагогічних новин.

Ми, її колишні учні, пишаємося тим, що мали і маємо честь працювати разом з нею, черпати її джерельну силу волі, колосальну працюючість, почуття власної гідності, прагнення до досягнення мети. Плідна праця та творче натхнення осяяли весь її життєвий шлях. Обрана нею нива – нива щасливої людини.

Сьогодні Світлана Дмитрівна відзначає свій славний ювілей. Серед численних побажань, шановна Світлано Дмитрівно, прийміть і слова щирої вдячності від випускників 1975 року, свого першого випуску, не кращого, але й не гіршого, яким Ви показували і покажете приклад гідного служіння своєму покликанню – вихованню підростаючого покоління.

Від імені випускників 1975 року Березнівської восьмирічної школи старший викладач Рівненського державного гуманітарного університету, вчитель-методист, відмінник освіти України

Тетяна ЦІПАН.